

РЕШЕНИЕ

№ 344

гр. Р., 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Р. в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Магардичиян

при участието на секретаря Димана Стоянова
като разгледа докладваното от Галина Магардичиян Гражданско дело № 20224500100515 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.432,ал.1 КЗ вр чл.52 ЗЗД вр чл.45 ЗЗД.

Ищцата М. Д. Б. твърди, че на 04.12.2020 в гр.Р. е настъпило пътно-транспортно произшествие, при което е блъсната като пешеходец от товарен автомобил марка „Ман“, модел 35.322 с рег № Р 3180 ВР, управляван от А. Г. А.. Този автомобил е бил застрахован със застраховка „гражданска отговорност“ в ответното дружество. Твърди, че вследствие на ПТП-то са и причинени вреди като е потърсила спешна медицинска помощ в УМБАЛ“КА.“ където след извършени прегледи и консултации със съответни специалисти е установено, че е налице счупване на горния край на раменната кост/ хумерус/ закрито. Била и поставена мека имобилизация с ортеза и указания за режим на покой и прием на лекарствени средства. След около две седмици отново посетила лекар специалист поради оплаквания от ограничени болезнени движения на раменна става и била извършена корекция на имобилизацията. Твърди, че получената травматична увреда и е причинила болки и страдания, които са били със значителен интензитет първите 3-4 седмици, като целият възстановителен период е продължил около 3 месеца. Предвид характера на увредата и поставената имобилизация следвало да спазва щадящ режим на покой без натоварване. На практика била изправена пред затруднение при посрещане на обикновени битови потребности, за задоволяването на които е получавала помощ от своите близки. Изпитвала непрестанни силни болки, усилващи се при най-малкото движение и трудно повлияващи се от обезболяващи. Тя преди това водила активен начин на живот, а последиците от ПТП-то довели до промяна в нормалното протичане на ежедневието на човек, до насилствено ограничаване на социалната и семейната ѝ ангажираност. Връщането на обичайната ѝ делнична действителност и коствало време, търпение и болки. Това се отразило негативно на емоционалното ѝ състояние- станала тревожна, неспокойна и напрегната. Психологическите последици от инцидента-преживят стрес и

душевни страдания ще я съпътстват до края на живота ѝ. Твърди, че т.а“Ман“ с рег № Р 3180ВР имал сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ЗАД“ОЗК-Застраховане“ със срок на действие 11.01.2020 до 10.01.2021г. Твърди, че сезирала застрахователя с писмена претенция от 14.06.2022г и към датата на подаване на исковата молба е изтекъл 3-месечния срок на КЗ за произнасяне на застрахователя. Иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответното дружество да и заплати обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди в размер на 30 000лв, ведно със законната лихва от 15.09.2023г до окончателното ѝ плащане. Претендират се разносните по делото.

Ответникът Застрахователно акционерно дружество“ОЗК-Застраховане“АД, със седалище и адрес на управление-гр.С., в писмен отговор по реда и в срока по чл.131 ГПК, оспорва механизма на настъпилото пътно-транспортно произшествие като счита, че същото не е настъпило по изключителна вина на водача на застрахованото в дружеството МПС. В конкретният случай вина за получените увреждания имала и ищцата като е налице съпричиняване от нейна страна, тъй като същата е нарушила нормативно установените правила за движение на пешеходци като не се е движила по тротоара или банкета на пътното платно в противоположна посока на движение. Не е съобщила поведението си с другите участници в движението, не е съобщила разстоянието до приближаващото се МПС, както и неговата скорост на движение, не се е огледала преди да пресечи, предприела е пресичане на необозначено за това място и при наличие на затруднена видимост и е навлязла внезапно на пътното платно. С тези си действия тя е нарушила императивните разпоредби на ЗДвП като се е изложила на ненужен риск и е направила събитието неизбежно, поради което считат, че настъпилият вредоносен резултат е съпричинен от нея в значителна степен. Оспорват твърденията, че за ищцата са възникнали всички описани в исковата молба като вид и характер вреди, като оспорват и твърденията за тяхната продължителност. Считат, че искът е необосновано завишен по размер като претендираното обезщетение не отговаря на критерия за справедливост по смисъла на чл.52 ЗЗД. Твърдят, че ищцата не е спазвала лекарските предписания, което се е отразило неблагоприятно върху оздравителния процес.Ищцата е имала съпътстващи заболявания, които не са резултат на процесното събитие. Оспорва се и претенцията на лихва, както нейният размер, така и началният момент, от който се претендира. Отделно от това считат, че дружеството не е изпаднало в забава и не дължи лихва за забава. Претендират се разносните по делото.

Съдът, като съобщи събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установена следната фактическа обстановка:

На 04.12.2020г в 18.16ч в гр.Р. на ул.”Доростол” до бл.Бряст с ул.”Янтра” е осъществено пътно-транспортно произшествие между товарен автомобил МАН с рег № Р 3180 ВР, управляван от А. Г. А. и пешеходката М. Д. Б..

С протокол № 327 от 11.10.2022г по НОХД № 1160/22 по описа на РРС съдът е одобрил споразумение на основание чл.384, вр чл.381, ал.5 НПК, по силата на което А. Г. А. е признат за виновен в това, че на 04.12.2020г в гр.Р. при управление на МПС- специален автомобил марка “МАН 35.322” с рег № Р 3180 ВР, нарушил правилата за движение по пътищата : чл.5, ал.2, т.1 ЗДвП “водачът на пътно транспортно превозно средство е длъжен да бъде

внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците"... като не изпълнил задължението си да бъде внимателен и предпазлив към пешеходата М. Д. Б. от гр.Р.; чл.20, ал.2, изр.2 ЗДвП "водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението", като не намалил скоростта си и не спрял при възникнала опасност за движението на пресичащия пътното платно на пешеходна пътека пешеходец; чл.119, ал.1 ЗДвП "при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътено превозно средство е длъжен да пропусне стъпиите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци като намали скоростта или спре", като при приближаване на пешеходна пътека не пропуснал преминаващата по нея М. Д. Б. от гр.Р. и по непредпазливост ѝ причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява раменна кост, довело до трайно затрудняване на движенията на ляв горен крайник за срок повече от тридесет дни, като деянието е извършено на пешеходна пътека- престъпление по чл.343, ал.3, пр.5, б."А", пр.2 вр ал.1 вр чл.342, ал.1, пр.3 НК.

При пътното-транспортно произшествие М. Б. получава "счупване на горния край на раменната кост/хумерус/закрито", ца което е посетила кабинета на д-р Б.Х. с оплаквания за болка и нарушена функция на лява раменна става и болка в областта на гърба и същата е била имобилизирана с ортеза, предписани са ѝ обезболяващи и покой, видно от представеният амбулаторен лист. На следващият ден 15.12.2020г е била прегледанат от д-р Б.В. за корекция на имобилизацията.

От показанията на св.П.А.Б., който е син на ищцата, се установява че през м.декември 2020г майка му звъннала по телефона докато той бил на работа, за да му съобщи, че са я блъснали и се намира на спирката на ул."Доростол". Веднага опитъш на място, тъй като работното му място се намирало в близост до инцидента и видял на пътното платно спряна бетонобъркачка. Майка му била пред това превозно средство, била легнала на земята, а главата ѝ била на бордюра. Когато той отишъл майка му вече реално била след пешеходната пътека. Видял, че майка му има леки наранявания по главата, но не били сериозни. Дошъл и екип на спешна помощ и на пътна полиция. Лекарите отказали майка му в болницата с линейка,а полицаите останали на място, за да изяснят случая. Малко по-късно и той отишъл в болницата и видял как майка му била върху инвалидна количка и отивала към ренгена. Била много бледа и в много силен шок, била уплашена и едновременно осъзнавала случилото се, но и невярваща, че се е случило с нея. От снимката се установило, че има счупване на лявата ръка,точно под рамото. Лекарите казали, че това място не подлежи на гипсиране, било обездвижено в началото с бинт, но им казали да отидат да купят ортеза, което и направили. След това се прибрали в дома им където двамата живеели заедно. Тъй като времето било такова, майка му била кална. Оплакала му се, че изпитва болки в цялото тяло и ѝ е трудно да се движи. Заради това му се наложило да ѝ помогне да се съблече и да почисти дрехите ѝ. Тъй като имало кал и в косата ѝ, трябвало да се изкъпе, за което той и помагал, защото тя не можела сама. Около месец ръката ѝ била обездвижена. Заради болките в цялото тяло той през първия месец трябвало да ѝ помага когато става от леглото или дивана. През този месец той поел около 90% от домакинската работа в дома им. Към момента на инцидента майка му обгрижвала възрастни хора и заради него тя нямало как да се справи с това, поради което издръжката им се поемала изцяло от неговата заплата, която била минимална работна заплата. И

понастоящем ѝ е трудно да извършва работата си, когато се изисква натоварване на двете ръце. От тогава и до настоящият момент майка му избягвала да пресича на същото място. Дори когато с колата минавали оттам, тя пак се напиргала. Около месец и половина след инцидента майка му започнала да си движи ръката по-малко. След около 4-5 месеца се доближила до състоянието, което било преди инцидента. Лекарите не и предписали рехабилитация. Изпълнявала предписанията им, който и давали на вторичните прегледи, за това какви лекарства да пие, колко време да е обездвижена. Към настоящт момент майка му гледала да натоварва по-малко лявата си ръка, като натоварва дясната ръка или вика него за помощ. Едно от любимите занимания на майка му било да разхожда кучето им, но след инцидента тя започнала да избягва големи улици и булеварди, преди това разхождала кучето в "големия парк", но след това гледала да е по-близо до блока им или в Парка на възрожденците. Майка му не се върнала на батоа след инцидента. Тъй като била горделива отказала болничен след 30 дни и след като той приглючил тя останала и без работа, защото отнемало време докато намери човек, за който да се грижи. След като видяла, че не може да се справя, защото и след първия месец болките продължавали и спряла да работи и понастоящем също била без работа.

Според приетата съдебно-медицинска експертиза непосредствено след пътното-транспортно произшествие ищцата е била закарана в УМБАЛ КА. където след рентгенография е установена фрактура на горен край на лява раменна кост като е била с болки в лява раменна става и в областта на гърба. Травмите, които е получила са получени при действие на висока енергийна сила, засягащи множество зони от тялото и причиняващи увреждания с висок интензитет на болка. Продължителността на болките е за повече от 30 дни. При определени натоварвания и условия болката може да се проявява и в дълъг период от време. Ищцата е прегледана непосредствено след пътното транспортно произшествие и установените травми съвпадат по време със същото. При извършеният на 15.02.2023 от вещото лице преглед на ищцата, същият е установил, че движенията са ограничени единствено при вътрешна ротация- ищцата трудно поставя ръцете си отзад на кръста. Повече от движенията са придружени с болки в крайните фази. Постигнатият обем движения е максималният, който може да се очаква и в бъдеще. Ищцата при прегледа е съобщила да невъзможност за носене на чанти върху работо и на тежки предмети с лявата ръка. Налице е и поява на болки при промяна на атмосферното налягане. Според вещото лице при вида на счупване, което е получила ищцата, имобилизацията с ортези за срок от 30 дни с корекции и обезболяващи са напълно достатъчни и адекватни за вида и характера на настъпилата травма. По-голямата част от предписанията и водене на лечение е спазвано от ищцата, но настъпването на Ковид-вълната и нейното заразяване са ограничили изцяло посещенията на болнични заведения. Според вещото лице най-силни са болките при настъпване на травмата и няколко дни след това. Болката е субективен признак и при различните хора има различен праг на търпимост и се влияе от различни фактори.

Според приетата съдебна автотехническа експертиза, товарен автомобил „МАН 35.322“ с рег № Р 3180ВР, управляван от А. А., превозващ около 5 куб.м. бетон, около 18.10-18.16 часа на 04.12.2020 през тъмната част на деня се е движил по ул. "Доростол" в гр.Р. в посока към центъра на града. Когато е приближил кръстовището с ул. "Янтра" се е движил в лявата пътна лента със скорост около 50-52 км./ч. Преминал през кръстовището и непосредствено

след него, на пешеходна пътека е ударил пешеходката М. Б.. След съприкосновението тя е паднала в лявата част на улицата, като има данни, че главата ѝ се е намирала в областта на лявата бордюрна линия. Товарния автомобил е изминал около 30-33 метра след удара и е спрял в лявата част на улицата на мястотот, на което е намерен. Ударът за пострадалата е настъпил в лявата ѝ част, а за товарния автомобил също в лявата част, в областта на предния ляв пътепоказател. Според вещото лице с оглед разстоянието, на което се е намирал товарния автомобил от мястото на удара, когато пострадалата е започнала да пресича улицата и в зависимост от темпа и на придвижване/ като вещото лице е посочило в заключението си и вариантни в темпа на предвижване на пошеходката/ водачът е имал възможност на възприеме пострадалата от момента, в който същата е навлязла и е започнала да пресича улицата. Същата, според данните по делото, в това число огледния протокол от наказателното производство, ищцата не е навлязла внезапно на пътното платно. Същата е била изминала от момента на навлизане на пътното платно за пресичането му до момента на удара разстояние около 7.2 метра.

Същият, според заключението, е могъл да спре товарния автомобил преди мястото на удара. Пострадалата е имала техническа възможност да възприеме движението на товарния автомобил от момента на навлизането и пресичането на улицата. Произшествието е настъпило през тъмната част от денонощието, влажно време, слаба мъгла, мокра пътна настилка. Осветлението е било от изкуствени източници на светлина, които са били включени и изправни по време на огледа. Според огледния протокол асфалтът е бил мокър.

За товарен автомобил "МАН" с рег №Р 3180 ВР, видно от представената справка, е била сключена застраховка "Гражданска отговорност" с ЗАД "ОЗК-Застраховане" със срок на действие от 11.01.2020 до 10.01.2021г

На 14.06.2022г М. Б. е отправила до ЗАД "ОЗК-Застраховане" със седалище и адрес на управление-гр.С. претенция за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпените от нея болки и страдания в размер на 40 000лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи :

Съгласно разпоредбата на чл.432, ал.1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ.

За да се ангажира отговорността на застрахователя чрез пряк иск от увреденото лице, в процеса следва да се установят от страна на пострадалото лице на следните елементи от фактическия състав, както следва:

1. Провеждането на рекламационно производство по чл. 498, ал. 1–3 КЗ, а именно, че като увредено лице е отправила към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ и застрахователят е отказал да изпрати застрахователно обезщетение.
2. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, който обхваща следните две групи предпоставки: 1) застрахованият виновно да е увредил ищцата, като ѝ е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в

пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования и 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и застрахователя - ответник.

При наличието на тези предпоставки увреденото трето лице има право да предяви иск срещу застрахователя, който по силата на договорната отговорност следва да го обезщети за всички претърпени вреди.

Цитираната разпоредба сочи, че отговорността на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение е функционално обусловена от деликтната отговорност на застрахованото лице. При настъпване на застрахователното събитие в полза на увреденото лице възниква субективното право на деликтно обезщетение, както и прякото право на застрахователно обезщетение. За да бъде ангажирана отговорността на застрахователя на това основание, в доказателствена тежест на ищцовата страна е да установи наличието на претърпени вреди от виновно поведение на водач на МПС, който е застрахован о лице при застраховател по задължителната застраховка "Гражданска отговорност".

В процеса следва да се установяват и елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане, основаващо се на нарушението на правната норма, изискваща да не се увреждат субективните права, имуществото и телесната цялост на другите физически лица. Регламентираното в чл.45 от ЗЗД задължение за поправяне на вредите има обезщетителен характер. На обезщетение подлежат всички вреди- както имуществените, така и неимуществените, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, като последните се определят от съда по справедливост / чл.51 и чл.52 от ЗЗД/.

Непозволеното увреждане, регламентирано в цитираните норми е сложен юридически факт, елементите на който са: деяние, вреда, противоправност на деянието, причинна връзка и вината, която съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД се предполага. Установяването на наличието на елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане е в тежест на ищцата. За да бъде ангажирана обезщетителната отговорност за неимуществени и имуществени вреди, в процеса следва да се установят горепосочените елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, както и да не е осъществено обратното доказване- т.е. оборването на законоустановената презумпция за виновност.

По делото са представени писмени доказателства, установяващи, че пострадалата е отправила към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ и няма данни застрахователят да е одобрил претенцията ѝ и да ѝ е изплатил застрахователно обезщетение. С оглед изложеното предявеният иск е процесуално допустим.

Установен е и фактическия състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице. От писмените и гласни доказателства, както и от приетите по делото съдебно-медицинска и автотехническа експертизи, както и от одобреното по НОХД № 1160/ 22г по описа на РРС споразумение, което има последиците на влязла в сила присъда, се установява по категоричен начин, че на 04.12.2020г около 18.10часа в гр.Р. на ул.“Доростол“ в гр.Р. при кръстовището с ул.“Янтра“ товарен автомобил „МАН 35.322“ с рег № Р 3180 ВР, управляван от А. А., блъска на пешеходна пътека ищцата М. Д. Б..

На основание чл.300 ГПК влязлото в сила споразумение по НОХД № 1160/22 по описа на РС-гр.Р., има силата на присъда и е задължително за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието относно това дали е извършено, неговата противоправност и виновността на дееца А. А. за настъпилото на 04.12.2020г ПТП и причинената на М. Д. Б. средна телесна повреда.

От друга страна е установено наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност” между собственика на товарния автомобил, „управляван от А. А. и застрахователя – ответник, действащо към момента на ПТП-то.

От събраните по делото гласни доказателства и писмени доказателства, както и от приетата съдебно-медицинска експертиза е установено, че ищцата е получила фрактура на горен край на лява раменна кост. Това увреждане е в пряка причинно-следствена връзка пътното-транспортно произшествие като същата е била прегледана в спешна медицинска помощ веднага след настъпване на произшествието. За период около 30 дни същата е била имобилизирана с ортеза като през този период от време е изпитвала болки с различен интензитет. Тези болки са били най-сили при настъпване на травмата и няколко дни след инцидента като ищцата е изпитвала болки и в гърба и кръстта веднага след инцидента и след това. За успокояване на болките са и били предписани болкоуспокояващи. Установеното е от вещото лице по съдебно-медицинската експертиза, че към 15.08.2023г, т.е около година и половина след инцидента, ищцата е с ограничени движения при вътрешна ротация като същата трудно поставя ръцете си отзад на кръста. Повечето движения са придружени с болки в крайните фази като при прегледа ищцата е споделила, че не може да носи чанти на лявото рамо, както и не може да носи тежки предмети с лявата ръка. Според вещото лице, постигнатият обем движения е максималният, който може да се очаква и в бъдеще. От събраните по делото гласни доказателства / показаният ана св.Павел Бъчваров/ се установя, че той е помагал на майка си при обличане/ събличане, къпане, както и в ежедневието в периода от един месец, през който същата е била с ортеза. Веднага след инцидента майка му била в шок от преживяното, като същата и понастоящем не може да го преживее като избягва да пресича улицата на същото място, на което е станала катастрофата. И понастоящем избягвала да пресича големи улици и дори вече избягвала да разхожда кучето им в парка, защото трябва да пресиче такива улица, а избира място близо до дома им или по-близкия парк- Парка на възрожденците. Чак след около месец и половина след инцидента, майка му започнала по-малко да движи ръката си. След около 4-5 месеца обема на движение се доближил до този отпреди инцидента. Понастоящем се стараела да натоварва по-малко лявата си ръка и натоварвала повече дясната ръка или го викала него за помощ. Майка му преди инцидента работела-гледала възрастни хора, но след това спряла да работи, защото работата била тежка и свързана с натоварване и на двете ръце, а болките ѝ продължавали.

Съгласно чл.52 от ЗЗД размерът на дължимото обезщетение за неимуществените вреди следва да се определи от съда по справедливост. Понятието справедливост няма абстрактен характер. То е свързано с преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да бъдат съобразени при определяне на размера. При ангажиране на отговорността на застрахователя следва да се съобразят и конкретните икономически условия в страната, а като ориентир за размера на дължимите

обезщетения следва да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетенията момент. Съдът като съобрази конкретните увреждания и степента на тяхната сериозност, както и като съобрази изложеното по-горе в мотивите си относно конкретните болки и страдания, които е търпяла ищцата вследствие на увреждането, периода на възстановяването ѝ, състоянието ѝ към настоящият момент, намира, че справедливият размер на обезщетението, което би репарирал тези болки и страдания е в размер на 15 000лв.

Съдът намира възражението на ответното застрахователно дружество за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата като пострадала от пътното транспортно произшествие за неоснователно и недоказано. По делото, в това число с влязлото в сила споразумение по НОХД № 1160/22 по описа на РРС, че произшествието е осъществено на пешеходна пътека и М. Б. е участвала в същото в качеството ѝ не пешеходец. Същата е пресичала пътното платно на обозначена пешеходна пътека, а не на необозначено място. Установено от съдебната автотехническа експертиза, че същата не е внезапно навлязла на пътното платно, водачът на товарният автомобил не само е имал възможност да я възприеме, но и да спре моторното превозно средство преди мястото на удара. Не е установено в процеса същата да е извършила каквито и да е нарушения на правилата на Закона за движение по пътищата, както не е установено възражението на ответника, че се е изложила на ненужен риск и е направила събитието неизбежно.

С оглед изложеното съдът намира, че искът за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди е основателен и доказан до размер на 15 000лв. Над този размер до претендираните 30 000лв искът е неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли.

Върху присъденото обезщетение се дължи лихва за забава. В новият КЗ е изрично е регламентирано, че застрахователното покритие включва и лихвите по чл.429, ал.2, т.2 КЗ, т.е застрахователят отговоря за лихвата за забава когато застрахованият отговаря за тях пред увреденото лице, което в хипотезата на деликта произтича от правилото на чл.84,ал.2 ЗЗД. Въпреки това в чл.429, ал.3 КЗ е регламентирано, че лихвите за забава на застрахования по ал.2, т.2, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума. В този случай застрахователят плаща само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или предявяването на застрахователната претенция от увреденото лице, в зависимост от това, коя от датите е по-ранна. Ищцата претендира заплащане на лихва за забава от момента на изтичане на 3-месечния срок за произнасяне от страна на застрахователя- 15.09.2022г, поради което лихвата за забава върху присъденото обезщетение следва да се присъди от този момент.

В тежест на ответника са направените от ищцата разноски. В случая това е единствените разноски на ищцата са за адвокатско възнаграждение за упълномощеният от нея адвокат, тъй като правната защита е осъществявана при условията на чл.38 ЗА. Съдът определя това възнаграждение по правилата на нормата на чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 /04 за минималните адвокатски възнаграждения в размер на 1750лв.

В тежест на ищцата, на основание чл.78 ГПК, са направените от

ответника разноси, съразмерни с отхвърлената част от иска й. От разноси на ответника в общ размер на 6035лв, от който 5400лв с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение и 635лв съдебни разноси в тежест на ищцата следва да се възложат съдебни разноси в размер на 317лв. По отношение на адвокатското възнаграждение пълномощника на ищцата е направил възражение за прекомерност. Същото е основателно. Адвокатското възнаграждение съобразно чл.7, ал.2, т. 4 от Наредба 1/2004г за минималните адвокатски възнаграждения, при цена на иска в размер на 30 000лв, следва да е в размер на 3660лв с ДДС/3050лв адвокатско възнаграждение и 610лв ДДС/. Над този размер адвокатското възнаграждение е прекомерно и следва да се намали до посочения размер. Съобразно отхвърлената част на иска, в тежест на ищцата следва да се възложат разноси за адвокат само в размер на 1830лв.

В тежест на ответника е и държавна такса в размер на 600лв, както и разноските, направени от бюджета на съда в размер на 200лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД“ОЗК Застраховане“АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление-гр.С., кв.Възраждане, ул.Света С. № 7, ет.5 да плати на **М. Д. Б.**, ЕГН ***** от гр.Р., ул.“С.С.“, бл.“С.“, * сумата **от 15 000лв/** петнадесет хиляди лв/, представляваща обезщетение по чл.432 КЗ вр чл.45 ЗЗД вр чл.52 ЗЗД за причинените й неимуществени вреди от пътно-транспортно произшествие от 04.12.2020г в гр.Р., в което е била блъсната в качеството й на пешеходец от товарен автомобил“МАН 35.322“, с рег № Р 3180 ВР, управляван от А. Г. А., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.09.2022г до окончателното им плащане.

ОТХВЪРЛЯ иска за заплащане на обезщетение за причинени на М. Д. Б. неимуществени вреди над сумата от 15 000лв до 30 000лв, ведно със законната лихва върху тази сума от 15.09.2022г като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА М. Д. Б., ЕГН ***** от гр.Р., ул.“С.С.“, бл.“С.“, * да плати на **ЗАД“ОЗК Застраховане“АД**, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление-гр.С., кв.Възраждане, ул.Света С. № 7, ет.5 направените от застрахователя разноси в производството, съразмерно с отхвърлената част от иска в размер на 317лв съдебно разноси и 1830лв, с включено ДДС, адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ЗАД“ОЗК Застраховане“АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление-гр.С., кв.Възраждане, ул.Света С. № 7, ет.5 да плати на адв. Я. Д.- АК-С., гр.С., ул.“А.” **, **, на основание чл.38 ЗА, адвокатско възнаграждение в размер на 1750лв.

ОСЪЖДА ЗАД“ОЗК Застраховане“АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление-гр.С., кв.Възраждане, ул.Света С. № 7, ет.5 да плати по сметка на РОС държавна такса в размер на 600лв, както и 200лв, направени разноси от бюджета на съда.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Апелативен съд-гр.Велико Търново в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Р.: _____